

Hensyn til Frederikshavns Havn udtalte den meget ærede Indenrigsminister i sit sidste Foredrag, hvori han svarede paa de Anker, jeg havde tilladt mig at fremsætte med Hensyn til den langsomme Udførelse af Arbejdet ved Frederikshavns Havn, følgende: „Efter længere Tids Forhandlinger med Marineministeriet brisfede imidlertid dette Forsøg paa at komme til en Afgjørelse af Sagen ad denne Wei“ — nemlig ved at købe Hirtsholmene — „idet den Sum, der blev begjæret for Verne, til Slutning betydelig oversteg, hvad man paa nogen mulig Maade troede at kunne indlade sig paa fra Statens Side.“ Alt det havde ikke taget nogen kort Tid, siger han, og derfor — det er Argumentet, der bruges fra den høitærede Ministers Side — gik Ministeren saa til at lade afholde Licitation, da han ikke mente at kunne vente hverken paa Kjøbet, som jo ikke mere lod sig realisere, eller paa, at den Proces, der var Tale om at begynde med Eierne af Verne, kunde blive endt. Altsaa, derfor gaar han til Licitationerne, og om disse Licitationer siger han da, at Betingelserne for disse ere saadanne, at det naturligvis vilde have til Følge, at Leveancen maaste blev dyrere, og at hele Arbejdet blev noget fordyret, men han haaber dog, at man ikke skal komme ud over den Sum, som er sat som Grændse for Arbejdet. Altsaa med andre Ord, Ministeren stiller i Udsigt, at vi komme til Overskridelse, at Arbejdet bliver dyrere som en Følge af de af ham truffne Foranstaltninger, og til Forsvar for denne Overskridelse, denne eventuelle Overskridelse, for denne Foranstaltning, som han havde indrommet maaste vilde fordyre Arbejdet, anførte han navnlig dette Argument, væsentlig dette Argument, at det var ikke muligt at faae Verne kjøbt, fordi den Sum, som han sagde, der blev begjæret for Verne, til Slutning betydelig oversteg, hvad man paa nogen Maade kunde give for dem. Jeg tror, at ærede Medlemmer vilde have faaet det bestemte Indtryk deraf og kunne ikke faae andet Indtryk, end at der her i dette Argument sigtedes til bestemte Forhandlinger med Eierne om Kjøbet af Verne, bestemte virkelige Forhandlinger. Jeg tror ikke, det kan forstaaes paa anden Maade; thi derjom det ikke er Meningen med Argumentet, er dette absolut uden Betydning; dersom Meningen med Alt det, her staar, ikke er andet end den, at Indenrigsministeren med Marineministeren var bleven enig om, at de rimeligvis ikke vilde kunne kjøbe dem, fordi Eierne rimeligvis vilde forlange for Meget osv., uden at de have fort nogen Forhandling fra nogen Side med Eierne om Kjøbet, vilde det være en fuldstændig løs og

uholdbar Grund til at begynde Licitationen, om hvilke Ministeren selv siger, at den rimeligvis vilde føre til Overskridelse. Nei, skal det være et Argument, maa Meningen med det være en bestemt Meddelelse fra Indenrigsministerens Side hertil Thinget om de førte Forhandlinger. Efter denne Udtalelse fremkom der i „Dagbladet“, som ærede Medlemmer vilde vide, en bestemt Benægtelse af, at der er fort nogen som helst Forhandling, og Benægtelsen var understrevet af en af Eierne og var saa klar og kategorisk, at den egentlig ikke tillod nogen Lundtagelse. Dette førte paany til, at Sagen blev omtalt her i Thinget, og da den høitærede Minister kom tilstede, erklærede han, at han slet ikke havde forhandlet om Verne, aldeles ikke for sit Vedkommende, og at den Ingenieur, der ledede Arbejdet derovre, aldeles ikke havde nogen Bemyndigelse fra hans Side til at forhandle om Verne, saa, hvad han havde sagt, havde ikke haft nogen som helst Betydning, men, jagde den høitærede Indenrigsminister, Marineministeren havde forhandlet om den Sag, og det var Marineministeren, der havde fort Sagen, han havde kun havt med Marineministeren at gjøre. Jeg var desværre ikke tilstede, da den høitærede Marineminister omtalte dette Spørgsmaal i Formiddagsmødet; men efter hvad jeg har erfaret og hørt om det, fremkom der ikke nogen klar Udtalelse fra den høitærede Marineministers Side om, med hvem han har forhandlet, og hvorom disse Forhandlinger have dreiet sig, og hvilket Resultat der er fremkommet. Jeg anser det for at være aldeles nødvendigt, at en saadan bestemt og klar Meddelelse i denne Sag kommer til at foreligge, thi det kan ikke gaa an, at Regjeringens Udtalelser blive slaaede i Stykker gennem Benægtelser i Bladene. Altsaa, Regjeringen maa hævde, at, hvad den har sagt, er fuldstændig korrekt og rigtigt, og naar jeg fremdrager dette nu, er det for at give ærede vedkommende Ministre Leilighed til at hævde dette mod den Benægtelse, som foreligger. Thi forenes kunne disse to Ting ikke. Et af To: enten ere Ministrenes Udtalelser ikke paalidelige, ikke rigtige, ukorrekte, eller ogsaa ere Benægtelserne i Bladene ukorrekte, fatte paa Skrur og ikke paalidelige, men vi maa have at vide, hvad der er rigtigt. Hverken vi eller Regjeringen kunne være tjente med, at der hviler noget Dunkelt og Uklart derover, og at man ikke kan se, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt, thi det vil svække Tilliden til alle Sider. Dette er saaledes den første Sag, med Hensyn til hvilken jeg altsaa ønsker at give den høitærede Marineminister Leilighed til at